

VAN TOE AF

Dankie, Broer Herman. Ek het net hier gesit en indrink, en, julle weet, ek waardeer dit baie.

² En voor ons net verder gaan, is ek seker ons het, dit net oorgesien. Ek dink hierdie was 'n wonderlike ontbyt wat hierdie mense vir ons hier bedien het, vanmôre. Ek het ontbyte om die wêreld geëet, julle weet, in verskillende nasies, en dit was baie lekker, klein ontbyt. En ek glo dit sou wees, omdat ons Christenhere en dames is, om 'n ietsie op die tafel te laat lê vir daardie gawe, dametjies, hoe goed hulle ons bedien het, julle weet, as julle 'n ietsie sou hê, julle weet. Dis Amerikaanse gebruik, dink ek, dat ons vir hulle 'n ietsie op die tafel los.

³ En terloops, ek behoort dit nie te sê, wanneer ek nog nie eens vir my eie kaartjie betaal het nie, maar ek . . . Iemand vir wie ek die kaartjie skuld, so, neem ek—ek aan. Hoekom sit jy dit nie net op jou bord, en laat die dames . . . ? Dit, sou dit in orde wees? O, lê dit net, een- . . . voor ons vertrek, net voor ons weggaan, los net 'n ietsie op die tafel.

⁴ En ek hoop nie hulle luister nie, maar, sien, ons is 'n voorbeeld, laat ons 'n voorbeeld wees. Sien? En so, laat ons ware Christene wees in alles wat ons doen of sê, in elke daad, laat ons ware Christene wees. En ek weet dis in ons harte, partymaal kan ons maklik klein dingetjies vergeet soos daardie, maar net gedink ek sal noem.

⁵ Ek glo daar's 'n Skrif wat sê, hoe groot, of kosbaar vir broers om saam te kom in eendragtigheid, dis soos die—die olie wat op Aäron se baard was, wat afgeloop het tot by die soom van sy kleed. Ons kan dit beslis sê, vanmôre, met ware opregtheid van hart, dat dit regtig 'n—'n goeie gemeenskap was. Ek het baie dienste gehad, baie dinge gesien deur die genade van God, ek het nog nooit 'n beter groep manne ontmoet nie, net ware Christenbroers, met ons almal, net saam.

⁶ Ek weet hierdie is 'n klein ontbytjie, maar ek hoop hierdie . . . Nou, dis nie 'n grap nie, dis iets wat werklik gebeur het, maar dis net 'n klein ietsie wat die posisie van ons gedagtes vir 'n oomblik mag verander.

⁷ Ek hou daarvan om vis te vang. En ek gaan ver op in die berge partymaal om vis te vang. Nou, ek het 'n klomp broers hier, ek weet, dieselfde ding, ek het toe net na hulle gekyk wat mekaar dophou. So, suster, moenie met hom baklei nie, laat hom visvang, dis goed vir hom, hy's . . . gaan saam met hom.

⁸ Ek het nou die dag vir my dogtertjie, Rebekah, gesê, sy het gesê: “Ek . . . Wanneer ek trou, sal ek nooit met 'n jagter trou nie.”

Hmm! Gesê: “Ek sien waardeur my ma gegaan het.”

⁹ “Dis alles reg, trou dan met ’n gholfspeler, laat hom daar uitkom op die . . . daarbuite saam met daardie half-geklede vroue, en alles, heeldag lank, dit doen.”

¹⁰ Sy het daaroor gedink, teruggekom, gesê: “Jy weet, Pappa, ek het net van plan verander.” Gesê: “Ek wil met ’n prediker trou, en hom ’n jagter laat wees, dan wil ek saam met hom gaan.” So, sy het dit alles uitgewerk. Goed.

¹¹ Ek het eenkeer visgevang, ver bo in die noorde van New Hampshire, dis die tuiste van die klein bruin, rivierforelle. Jy kry die inheemse forel, wat baie hoog is, hulle is goeie bakleiers, maar die—die ander is die vrygelates, die teeldamvisse is sag, en daar’s nie veel baklei in hulle nie. So, ek het altyd ’n klein tentjie op my rug gesit, en geloop, miskien, myle, drie-of-vier-dae se stap, ver op bo-op die berge, waar hulle verby die bewerder gaan, en alles, waar jy inkom waar die regte inheemse forel is.

¹² En, o, hoe ek daarvan hou om daardie outjies te vang! Vang hulle en laat hulle los, net om—net om hulle te vang, dis al, net om jouself te laat ontspan. Jy moet iets hê om te ontspan, so, veral in hierdie tipe bediening. En, so Mnr. Goad hier, leer my nou hoe om koeëls met die hand te laai, en so vorder ek baie goed daarmee.

¹³ So daarbo eendag, het ek ’n klein tentjie opgeslaan. En ek is nie ’n goeie kok nie, ek kan nie water kook sonder om dit te brand nie, ek sê julle, ek is net ’n—ek is net ’n slegte kok. Maar ek—ek kan plaatkoekies maak, of, verskoon my, ek—ek—ek bedoel *pannekoeke*, julle weet, wat ons—ons hulle noem. Wel nou, ons noem hulle alles, daar in die weste, ons noem hulle *sweetlappe*. Weet julle wat ’n *sweetlap* is? Gaan onder die perd se saal in, julle weet.

¹⁴ En so het ons hulle altyd genoem, onder in Kentucky, *plaatkoekies*, en natuurlik, eintlik, is hulle *pannekoeke*. En jy hoef nie enigiets te meng nie, sit ’n bietjie van hierdie poeiermelk by hulle, meng hulle, gooi hulle uit. En, natuurlik, julle weet almal dat ek ’n, ’n Baptis was, en ek glo in onderdompeling, ek hou nie daarvan om hulle te besprinkel nie, ek hou regtig daarvan om dit op hulle te gooi, julle weet, hulle net baie goed te bedek met heuning. En ek hou van heuning, want dis goed vir Baptiste moraal, julle weet, hulle, soos Johannes, julle weet, wat die heuning eet. En so toe, het ek vir my ’n klein half-liter emmertjie vol heuning daar gehad.

¹⁵ En een oggend, ver onder langs die spruit, het ek ’n—’n plek gehad, ’n gat daar, waar, net vol klein bruin, rivierforelle, omtrent twaalf, veertien duim lank, en o, hulle was amper soos ’n span muile, aan die einde van een van daardie vlieglynne. Maar daar was ’n paar bosse in my pad, ek kon nie daardie Koetsier genoeg laat vlieg nie, julle weet, om daar op te kom na waar . . . hulle kon my skaduwee in die water sien.

16 So toe, het ek my klein byltjie gevat en soontoe gegaan daardie oggend, vroeg, ek het gedink: “Ek sal afgaan en daardie bosse afkap, sodat ek die vlieg kan terugswaai en daar agter kom, en ’n paar van daardie grotes daaronder uitkry, daardie plek waar die water ingevloei het.” Hulle gaan terug, kruip weg in die diep water.

17 So ek het afgegaan, en dit afgekap, ’n paar gevang, en was op my pad terug, ek het twee terugbring vir my ontbyt. En voor ek by my tentjie gekom het, het ek ’n geraas gehoor, en daardie land is vol van hierdie ou swart beertjies. O, moenie kry. . . party van hulle word nogal groot, vyf of seshonderd pond. Maar dit was ver in die laaste dae van Mei, en daar was—daar was ’n ou sog, of, wat, ’n ma-beer, en haar twee kleintjies het in my tent ingekom.

18 Wel, dis nie wat hulle eet nie, dis wat hulle breek, hulle hou net daarvan om enigiets te breek. So, ek het ’n klein stofie daarbo gehad, om mee te kook, hulle het net afgekom, en daardie stoofpyp beetgekry, en op-en-af daarop gespring, soos *daardie*, net om dit te hoor kraak, julle weet. En hulle het alles stukkend gebreek wat daarbinne was. En een van hulle het my emmer heuning gekry. So, hulle hou van enigiets wat soet is, julle weet.

19 En so, toe ek nader gekom het, die ou ma-beer het my hoor kom, so, baie sensitief, en sy het weggehardloop en sy het geroep na haar kleintjies. Wel, die klein, oulike outjies, en gewoonlik wanneer iets soos daardie, het jy nie jou kamera nie, jy weet, om dit af te neem nie. En die kleintjie, een van die kleintjies het weggehardloop, die ander een het net daar gesit, wel, ek het gedink: “Wat’s fout met die outjie?”

En sy het weer gekoer, maar hy—hy het nie gekom nie, hy het net daar gesit, sy kop onderstebo. Ek het gedink: “O, wat’s fout met daardie outjie?”

20 Wel, ek het ’n ou byl in my hand gehad, en ’n ou geroeste geweer wat in die tent gelê het, maar ek reken dit was teen daardie tyd stukkend gebreek, en ek sou haar in elk geval nie wou doodmaak nie, want dit sou twee weeskinders in die woude agterlaat.

21 So, ek het gedink: “Wel, nou. . .” En ek het ’n boom in gedagte gehou, want met daardie kleintjies, sal sy jou skraap, julle weet. So, ek—ek het gedink: “Nou, as ek net kan sien wat daardie outjie so nuuskierig is!” Hy was net. . . “Hoekom?” Ek het gesê: “Hoekom het hy nie gekom toe sy mamma hom geroep het nie?” So ek het *hierdie* kant toe bly loop, en ’n boom in die oog gehou, so, toe ek omgeloop het, het ek gedink: “Wat makeer?”

Ek het gesê: “Haai, kom weg daar!” En hy het net daar gebly. En ek. . .

22 Die ou ma-kleintjie, en die ander een oorkant, en die—en die kleintjie en die ma wat rondloop en roep, julle weet, en

sy wat *hierdie* kleintjie roep, en hy wou nie beweeg nie. En ek het gedink: “Nou, daar’s iets wat hy gekry het waarin hy geïnteresseerd is.”

²³ Toe ek langsaan gekom het, het daardie kêreltjie my emmer heuning gehad, en hy het dit soos *hierdie* gehad, en sy poot, julle weet, en hy het die deksel daarvan afgehaal. Nou, hy het nie regtig geweet hoe om dit te eet nie, so hy sou sy pootjie sou neem, en dit indruk soos *hierdie*, julle weet, en lek, en lek. En ek het langsaan gekom, ek het ’n bietjie vir hom gelag. En ek het gesê: “Gaan weg daar!”

²⁴ En hy het omgedraai en gekyk, en sy oë so vol heuning, hy kon my nie sien nie, julle weet, en hy het sy oë geknip, soos *daardie* na my gekyk. Dit was net regoor sy maag, julle weet, net so vol heuning as wat hy kon wees. En ek het gedink: “As hy nie ’n Pinksterjubelfees het nie, het ek nog nooit een gesien nie.” Geen veroordeling, geen vrees nie, net sy hand in die heuningemmer gehad, net gelek.

²⁵ Wel, ek dink dis iets wat ons hierdie week gehad het, gee nie om wie enigiets sê nie, dis wat, die rede waarom ons Pinkster is, gee nie om wat die res van hulle sê nie, ons aanbid God. So, ons het net ons hande in die heuningemmer gesit, reg tot by ons elmboë, en net gelek. Sien miskien, nie so ver nie, julle weet, maar ons is vol heuning.

²⁶ Weet julle wat vreemd daarvan was, om ons storiëtjie te klaar te maak, weet julle wat toe gebeur het? Toe, hy uiteindelik, die emmer uitgelek het, het ek net gebly en hom ’n lekker tyd laat hê, so, so nadat hy klaar was, het hy weggesteier, soontoe gegaan, en het die ander hom afgelek. So, as hulle nie in die diens ingekom het nie, sal hulle aflek, net aanhou getuig. Ja, die ma en die ander een het hom net afgelek, so hard as wat hulle kon, hulle het gekry, net, bietjie van die oorblyfsels, julle sien. So, maar hy het sy hand in die heuningemmer gehad.

²⁷ Gemeenskap, niks soos dit nie. Ou Dr. Bosworth het eendag vir my gesê, hy het gesê: “Broer Branham, weet jy wat *gemeenskap* [Eng. “fellowship.”—Red.] is?”

Ek het gesê: “Ek dink so.”

Gesê: “Dis twee *kêrels* [“fellows”] in een *skip* [“ship”].” So, dis omtrent reg.

²⁸ So bly om my buurman hier te sien, vanmôre, hy’s Broer Fred Sothmann, een van die trustees van my kerk, Broer Banks Wood, nog ’n trustee van ons kerk, die tabernakel by Jeffersonville. Ek wil net hê dat julle twee broers sou opstaan, net ’n oomblik, as jy sal, Broer Fred, as dit nie sou maak . . . sodat die mense sal weet. Daar’s twee van ons trustees by die kerk.

²⁹ En ons het ander vriende hier, hulle vroue en geliefdes is hier. En ek wil graag ’n opmerking maak oor Broer Wood, sy vrou

wat daar sit, is bure van my. Mnr. Wood is 'n kontrakteur, Mnr. Sothmann is 'n boer van Kanada, Broer Welch Evans, wat *hier* oorkant in 'n hoek sit, nog 'n getroue broer. Hierdie twee broers wat *daar* sit, een 'n Kanadees, die ander een van Georgia, hulle vroue hier, hulle—hulle ry omtrent 'n duisend myl, in elke rigting, elke Sondag wanneer ek by die tabernakel preek, dis getroue opkoms. Baie goeie vriende!

³⁰ En Mnr. Wood as 'n kontrakteur, waar hy was, grootgemaak in 'n getroue familie van Jehova Getuies. En hy het 'n kreupel seun gehad, kinderverlamming het sy been laat optrek. En sy vrou, ek dink sy het behoort aan die Kerk van God, Anderson Kerk van God, of Metodis. Wat was dit, Suster Wood? Was dit Anderson Ker- . . . ? Kerk van God.

³¹ En so, hulle het, iemand het hulle vertel dat ek 'n diens in Louisville gehou het, en hulle het soontoe gegaan, hulle het gesien, een aand daar, 'n klein seuntjie wat uit 'n rolstoel gehaal is wat 'n spastiese verlamming was, en na die platvorm toe geloop het, die kêreltjie so gesalf met die Heilige Gees, en oor die platvorm gepreek het.

³² 'n Jong dame wat die dokters opgegee het, wat daardie siekte gehad het waar jy in kalk verander. En sy het, ver bo in haar middellyf, sy het nie beweeg vir vier of vyf jaar nie, en hier opgestaan van die draagbaar af, op SO SPREEK DIE HERE, op-en-af op die platvorm gehardloop, op van oral af, heeltemaal normaal, en gesond.

³³ Hulle harte het begin honger na God. Mnr. Wood, op daardie tyd, as 'n kontrakteur, het 'n werk gehad wat hy moes voltooi, baie gou. En hy en sy vrou het na Houston, Texas gegaan, waar die Baptiste prediker uitgedaag het vir 'n debat. En laat hulle net uitdaag, God werk dit altyd net reg uit. Dis waar die foto van die Engel van die Here geneem is, dit, julle sien, Mnr. Wood het daar gesit toe Dit afgekome het.

³⁴ Ek het van daar af na Finland, Swede, Skandinawiese lande toe gegaan. Op die pad terug, het ek na 'n stad gegaan langsaan waar *hierdie* jong man na die Here toe gekom het toe ek gepreek het. Hierdie is een van my kinders van die—die bediening, Broer Hill. Dit, ek dink dit was reg, Broer Hill. En om hierdie ander broers te hoor, hoe verskillende dinge afgekome het, en ek word nou oud, en so, laat dit my dink aan hierdie jong seuns wat aankom wat my plek naderhand sal inneem, ek is so bly om hulle te sien.

³⁵ Die een ding wat ek verlang het om te wees, wanneer ek die Gemeente, Kerk van God, Pelgrims, en verskillende soorte sien, ek—ek gereed sou wees om vanmôre te sê, soos Simeon: “Here, laat U dienskneg in vrede gaan,” wanneer ek hulle kon sien, een van hart en eendragtig, wat net saamsmelt.

³⁶ Satan julle op mekaar laat skiet, hoef hy glad nie te skiet nie, julle sien, julle verslaan net juisself, julle sien. Maar wanneer ek daardie groot, vrygekoopte Kerk van God kan sien saamkom, as een groot eenheid, sal ek die Boek toemaak, dan en Dit teruggee aan my seun, Joseph, en sê, en Billy: “Gaan voort daarmee, Seun.” My ander kinders, my seuns: “Gaan nou aan, en bly net so.” Die Millennium sal aan die gang wees wanneer dit plaasvind.

³⁷ Nou, Mnr. Wood het gekom na . . . Broer Wood, wat was die naam van daardie stad in Ohio? Cleveland. Ons het ’n groot tentdiens daar gehad, en jy kon skaars daar naby kom. En syne, hy wat nou ’n Jehova Getuie is, en sy vader en moeder streng Jehova Getuie, almal, sy vader is ’n leser. En toe hy ver agter in die diens gesit het saam met sy kreupel seuntjie, het die Heilige Gees uitbeweeg. En ek ken net nie die woorde wat Dit gesê het nie, ek sou iets soos hierdie sê dat: “Die man daaragter wat die seun het wat . . . En sy vrou is,” miskien: “van Kentucky,” of wat, julle weet, hoe Dit gewoonlik doen. “Dat die seun wat die kreupel been gehad het, nou genees is, SO SPREEK DIE HERE.” Die seun weet nie eens watter been dit was nie, hy moet gaan sit en nagaan, dit was so *volmaak* reguit gemaak. Sien?

³⁸ En sy broer wat ’n Jehova Getuie was, het afgekom. Hulle het hom sommer gou geëkskommunikeer toe hy dit gedoen het.

³⁹ Mnr. Wood het sy kontraktering gestaak en ’n huisie langs my gekoop, en is ’n, regtig ’n Pinkster Christen. Ek sê dit nie nee . . . net omdat hy hier sit nie, maar hulle was ware bure, regte mense. My huis, ek hoef my nooit daarvoor te bekommer nie, hy’s daar, net as die erf gesny moet word, sny hy dit, en net enigiets soos daardie, net om naby te wees.

⁴⁰ Broer Fred Sothmann, baie van hulle, Broer Tom Simpson, wat daar sit, daardie manne het van Kanada af gekom, net om, hulle kamp daarbuite, was nou al vir twee jaar daar in ’n woonwa, net om naby te wees wanneer ons dienste het. O, wat daardie, vriende, soos daardie, wat dit vir jou beteken! Nou, dis wonderlik om kosbare vriende te hê.

⁴¹ So Broer Wood se broer, Lyle, het eendag afgekom, en ek reken, hy wou hom vra met watter soort van ’n—’n swendelaar hy deurmekaar geraak het. En so, het hy gesê: “*Daardie* is die broer daarbuite wat gras sny in die oes.” En met my oorpak aan en strooihoed. Ek het ingekom, en het met hom gepraat.

⁴² En dit het net gebeur dat die Heilige Gees nader gekom het, en hom begin vertel het van hom wat ’n getroude man was, met twee kinders, ensovoorts. So, hy—hy het gedink: “Wel, Banks het dit vir hom gesê.” En ek het dit gevang, wat hy gedink het. En so, mense wat dit sê, besef nie dat jy besef wat hulle dink nie. Sien? Jy. . . God openbaar net wat in hulle hart is. Maar, julle sien, hulle—hulle glo dit nie, regtig nie.

43 So ek het gesê: “Maar hier’s een ding wat Banks nie vir my gesê het nie, gisteraand, was jy baie naby daaraan dat jou kop weggeblaas was. Jou vrou met wie—wie jy getroud is, maar jy was gisteraand by ’n rooikop vrou, en sy het jou in die kamer weggesteek, en dat die een wat aan die deur klop, en jy het haar na die deur toe gestuur, as dit nie was nie, sou daardie man jou brein weggeblaas het.” Dit het hom gekry, hy het geweet dit was waar.

44 Ons het saam gaan visvang onder by die kaai, en ons aas het opgeraak, en so het ons daar gesit een oggend, ek het hierdie klein bloukupertjies aan ’n vlieglyn gevang vir aas vir daardie aand. En sy broer het gesê. . . Ek het gesê: “Die Heilige Gees is naby. Hy wil hê. . . Daar gaan iets gebeur.” Ek het gesê: “Dis, miskien, ’n opstanding wat gaan plaasvind.” Ek het gesê: “Miskien, miskien, ek het omtrent vyfhonderd op die lys daar, kindertjies, en alles,” het ek gesê: “miskien, is iets. . .”

45 Toe het ek gedink, miskien, voor ek daar weg is. . . Verskoon dit, susters, ek hou nie van ’n kat nie, ek kan hulle net nie verduur nie. En so, hulle. . . Ek—ek’s nie bang vir hulle nie, maar, ooh, daardie grillerige gevoel wat hulle my gee! So, hulle sou, my dogtertjie het in die straat afgegaan, en sy en ’n ander buurmeisie het gekom, en sy het gesê: “O, Pappa,” jy weet, sy het daardie baie hartseer kyk gegee, sy het gesê: “iemand het ’n —’n arme kat uitgegooi, en hy het iets geëet,” en gesê: “dis in die verskriklikste toestand,” gesê: “dit—dis vergiftig, dit gaan sterf.” En gesê: “Pappa, jy sal nie omgee dat ek daardie kat hou nie, sal jy?”

En ek het gesê: “Wel, as dit gaan sterf,” het ek gesê: “dan seker nie.”

Gesê: “Sal jy daarvoor bid?”

46 Ons het pas gebed vir ’n klein hondjie, julle weet, wat net op sterwe was, en hy het gesond geword, groot, mooi hond nou. So, en julle het die storie van die buidelrot gelees, en al daardie dinge, dis, o, God, dis Sy skepping, net soos. . .

So, ek het gesê: “Laat ek die kat sien.”

47 So sy en die ander dogtertjie het dit om die huis gedra, en ek het gesê: “Wel, ja, ons sal dit hou, ’n boks gaan haal.” En die volgende oggend het ons omtrent tien katjies gehad, julle weet, en so toe, so hulle het hulle gehad.

48 So, my seuntjie, Joseph, het uitgegaan, en hy het na een van hulle gekyk, en hy’s net ’n klein outjie, en hy het dit te hard gedruk, en dit neergegooi. En ek het gedink hy het die dingetjie doodgemaak, dit het ’n paar keer daar rondgewikkel. Ek het gedink: “Miskien, is dit daardie katjie, jy weet, wanneer ek teruggaan, sal daardie kat dood wees, en die Here, sal dit net opwek.”

49 So, die volgende oggend het ons visgevang, Mnr. Wood daar, en ek en sy broer. Ons het in 'n inhammetjie ingegaan, en ons het mooi groot kurper gevang, noem julle hulle hier, dink ek, bloukurper, noem ons hulle daaronder in Kentucky, op die berge, en die wind wat ingewaai het, dit was 'n pragtige oggend.

50 En Lyle het daar gesit met, nie 'n vlieglyn nie, maar die hoek, het vir my gelyk asof hy walvisse daarmee gaan vang, en hy het 'n hele wurm daarop *geryg* gehad. Hy het dit daar ingegooi, in plaas van om die vis te vang, hy het dit net laat kom, die hoek reg onder in sy maag ingesluk. En—en toe hy dit uitgetrek het, het hy gesê: “Nou, kyk hier wat ek gevang het,” 'n kleintjie omtrent so lank. So hy het dit net met sy hand gevang, maag, kieuë, en alles uitgeruk, al wat hy kon doen, want die hoek was reg onder in sy maag, in plaas van om hom te vang, julle weet. En ek het gesê. . . En hy het sy magie uitgeruk, en hom uitgegooi op die water soos *daardie*, hy het gesê: en hy het vier of vyf keer gebewe, sy vinnetjies uitgestrek, hy het gesê: “Jy het jou laaste asem uitgeblaas, outjie.” En hy's soort van 'n lang plattelandse seun, soort van, in elk geval.

51 En ek het gesê: “Nou, Broer Lyle, jy sien, jy laat nooit 'n vis die hoek insluk nie.” Ek het gesê: “Vat net 'n stukkie aas, en net sodra hy dit slaan, haak hom soos *daardie*. Sien?”

52 En ons het daar gesit en praat, die outjie het daar rondgelê op die water vir omtrent 'n halfuur, en 'n windjie het opgekom en hom teruggewaai teen die oewer. Ons het daar gesit en praat, en hierdie visse gevang en hulle afgehaal, nie om die vis dood te maak nie, want ek het ten minste tweehonderd of meer gehad, reken ek, Broer Banks, op die lyne, buite aan die forellyne, so, ons het die vorige dag gevang, en hulle opgesny, hulle aan die lyn gesit.

53 Maar wys julle net wat God doen, hoe Hy besorg is oor alles: Meteens, het iets teen daardie heuwels afgekom, soos 'n wind, ek het opgestaan in die boot. Hy het gesê: “Staan op jou voete.” Ek het opgestaan. Hy het gesê: “Spreek, en dit sal so wees.”

Ek het gesê: “Wat?”

“Daar lê daardie dooie vis.”

54 Ek het gesê: “Klein vissie, ek gee jou jou lewe, in die Naam van Jesus Christus.” Vissietjie het omgedraai soos *daardie*, en begin wegsweem deur die water; wat daar gelê het, en sy maag, uitgeruk deur sy mond, en sy kieuë.

55 Nou, hierdie Bybel is op voor my. Is dit waar, Broer Wood?

56 Mnr. Lyle Wood het net omgeval in die boot, hy het gesê: “Dit was vir my, omdat ek vir daardie vissie gesê het,” wat dood was vir omtrent 'n halfuur, gesê: “Ek gesê het: ‘Jy het jou laaste asem uitgeblaas.’”

Ek het gesê: “Nee.”

57 Hy het gesê: “Broer Branham, waarom sou God Sy krag gebruik om daardie vissie lewendig te maak, en ek gesien het in daardie boek van dosyne spastiese kinders? Ek verstaan dit nie.”

58 Ek het gesê: “Eenkeer het Hy uit die stad Jerusalem uitgekom, waar daar mense was wat daar gelê het met melaatsheid, en op sterwe, en alle toestande, uitbeweeg, en Hy het ’n boom gesien, wat geen kos daaraan gehad het nie, en Hy het gesê: ‘Vervloek daardie boom,’ en die boom het verdroog. Het Sy krag gebruik om ’n boom te vervloek, en mense wat daarbo sterwende lê by die honderde aan melaatsheid, en allerhande soorte siektes.”

59 Dit wys net dat God geïnteresseerd is, maak nie saak hoe onbeduidend, hoe klein, hoe groot nie, Hy geïnteresseerd is in alles, Sy natuur. So as ons kerke klein is, of hulle groot is, of jy ’n lekelidmaat is, of jy ’n huisvrou is, of jy is. . . wat jy ook al is, God weet, en Hy is geïnteresseerd in jou, en in wat jy vir Hom doen. Dit is waar. So ons is bly vanmôre, om te weet dat ons ’n God soos daardie dien.

60 Nou, ek het my inkomstebelastingpapiere wat hier by die poskantoor lê, sluit dink ek, om elfuur vanmôre, so ek kan nie meer as drie ure preek nie, ek’s seker. So, julle vergewe my vir my ligsinnigheid, reken ek. Maar selfs God het ’n sin vir humor, julle weet, so—so ons. . .

61 Ek moet iets sê om myself te laat ontspan. En jy, niemand, my kosbare, broer, suster, sal nooit weet wat daardie visioene doen nie. Gisteraand, nadat dit in die gehoor ingekom het, na die beste van my geheue, dit lyk alles soos ’n droom vir my, nadat dit gebeur het. Julle behoort Billy Paul een of ander tyd te volg, of diegene wat my moet saamneem, my skud, en my skop op die skeen, of praat van visvang of iets, om my daaruit te kry. Dis nie terwyl jy *daarbo* is nie, dis nie terwyl jy *hieronder* is nie, dis terwyl jy tussen-in is. Sien?

62 Toe, soos die profeet toe hy sy boodskap gegee het, en—en Vuur uit die Hemel geroep het, en—en reën uit die hemel, en toe vir veertig dae in die wildernis rondgedwaal het, en God hom agter in ’n grot gekry het, julle sien. Dis tussen-in, dis nie terwyl ek staan soos ek nou staan nie, nie wanneer jy daarbo is nie, jy voel asof jy die wêreld kan omkeer, maar dis wanneer jy tussen daardie tye is.

63 En ek dink hulle gaan ’n dans hierbinne hê, oor ’n rukkie; ek hoop ons gaan vanmôre, ook, ’n Pinksterdans, ’n Pinksterdans.

64 En, let op, dat nog ’n ding wat ek net graag onder die Pinkstermense wil sê, hier’s een ding wat ons vergeet, vriende, is ons Pinksterhoflikheid. Sien? Parkeer in parkerings, partymaal het ek ons Pinksterbroers opgelet, wanneer jy regtig kon intrek, iemand anders ’n—’n kans gee om langs jou te parkeer, net op enige manier in te ry, want iemand. . . dit maak regtig ’n, wat ons

'n *boe-boe* noem op die pad, julle skree, en skel uit. Luister, dis nie die manier om 'n Pinkster Christen te wees nie. Sien? Laat ons die volgende man in ag neem, as hy verkeerd is, laat hom verkeerd wees; as jy hom naboots, dan is jy verkeerd. Sien? Laat ons dink aan die ander kêrel, sien.

⁶⁵ En probeer net reg doen, en reg dink. Ek het 'n slagspreuk: "Doen reg, dis jou plig teenoor God, dink reg, dis jou plig teenoor jouself, en jy moet reg uitkom." En as jy die regte ding sal probeer doen, sien, sal dit om jou groei net soos 'n wynstok, sal dit jou daarin omhels.

⁶⁶ En as jy nie jou vyand net so lief kan hê as wat jy diegene liefhet wat jou liefhet nie, is daar iets verkeerd, iewers. Sien? Nou, nie net dink: "Dis my plig om my vyand lief te hê," nie, jy moet hom regtig liefhê.

⁶⁷ Ek is geborg deur 'n groep mense net onlangs, goeie mense, niks teen hulle nie, hulle idees is hulle idees, ek trek geen lyne nie, maar hierdie groep mense, twee-en-sewentig kerke het geborg, en hulle het 'n—'n manier om, hulle doop deur onderdompeling, op 'n—'n manier wat die ander nie glo om op daardie manier te doop nie. So hierdie een distrikspresbiter het my gebel, en gesê: "Broer Branham, jy het 'n man op die platvorm gehad, gisteraand, wat verkeerd gedoop is."

En ek het gesê: "Wel, miskien was hy."

En hy het gesê: "Wel, ons gaan net 'n lyntjie trek. Jy's te toegeeflik."

Ek het gesê: "Net 'n oomblik," het ek gesê: "daardie broer het die Heilige Gees gehad, het hy nie?"

Hy het gesê: "Wel, hy kon nie sy sondes vergewe hê nie, want hy is nie gedoop tot die vergewing van sy sondes nie."

Ek het gesê: "Maar God het hom die Heilige Gees gegee, so as God hom so aanvaar, doen ek ook."

⁶⁸ En luister, ek sal liever Skriftuurlik verkeerd wees, en die regte soort gees hê, as om Skriftuurlik reg te wees en die verkeerde soort gees te hê, sien, dis reg. Dis wat *in* jou is, wat ditself wys. Sien? Dis wat . . . Jy is uit. . . Jou lewe bewys wat jy is.

Hierdie man het gesê: "Ek's . . . Ons trek 'n kringetjie, en ons trek julle uit ons kringe uit."

⁶⁹ Ek het gesê: "Dan gaan ek 'n kringetjie trek, en julle weer intrek, julle sien." So, ek. . . Dis reg, bring julle reguit terug. Ek. . . Jy kan my nie uitsit nie, want God het my ingesit. Sien? So julle kan nie—kan my nie uitsit nie, so dis hoe ons gaan maak. Sien? Glo dit.

Julle is 'n wonderlike groep broers.

Geseënd sy die band wat verbind

Ons harte in Christelike liefde;
Die gemeenskap van geesgenote
Is soos die van Bo.

⁷⁰ Laat ek dit vir julle sê, as julle broer. . . En ek is oor ses-en-twintig jaar oud, nou die dag, julle weet. Julle weet dit, nie waar nie? Ek het die tweede keer bedoel. Sien? So, ek weet nie hoe lank ek by julle sal wees nie, dit weet ek nie. Maar laat ek julle 'n geheimpie vertel, die grootste krag in die wêreld is nie praat in tale, of tale uitlê, of om deur God geëer te word om 'n prediker te wees, of om 'n evangelis te wees, of om 'n profeet te wees nie, die magtigste wapen wat ek ooit in my lewe gevind het, is liefde. Dit sal. . . Die *phileo* liefde, wat die Griekse woord kom van *vriendskap*, soos jy vir jou vrou het. Daar's 'n verskil. Dit sal 'n moeder vir daardie baba laat hardloop, deur 'n brandende vuur, haar lewe beteken niks, dis *phileo*. Wat sal *Agapao* doen? Sien? Die goddelike liefde.

⁷¹ Ons moet mekaar liefhê, Goddelik liefhê, dan sien jy nie jou broer se fout nie. As hy wel 'n fout maak, jy nooit, jy sien dit oor, en jy het hom in elk geval lief. Sien? Dis reg. Hulle liefhê wat jou liefhet, dan is die sondaar nie dieselfde nie? Maar lief wees vir hulle wat jou nie liefhet nie, dis wat wys dat die Gees van God in jou is, want Hy het jou liefgehad toe jy Sy vyand was, en Hy het jou liefgehad. En as daardie Gees in jou is, sal Dit jou jou vyand laat liefhê, soos jy jou vriend het.

⁷² Kan ons ons hoofde buig, net 'n oomblik? Na al hierdie praatjies, om, ons die Woord te laat begryp.

⁷³ Groot Jehova, ons is 'n Ewigheid-bestemde volk. Ons buig ons gesigte na die stof waaruit ons geneem is, en as U vertoef, eendag, een vir een, sal ons teruggaan in daardie stof, maar by daardie Opstandingsoggend, sal ons ontmoet.

⁷⁴ Soos ek oor hierdie tafel gekyk het vanmôre, soos ek het in baie dienste, het ek op-en-af in hierdie ry gekyk, en daarbuite, en het ek manne gesien, Evangelie predikers hier, wat hier sit, wat miskien, die Evangelie gepreek het toe ek 'n sondaarseun was. Daar's ou, gryskop moeders hier, wat hulle kinders by die tafel gerantsoeneer het om hierdie kerke te help bou wat hierdie kêrels verteenwoordig. Ek mag hulle nooit weer sien na hierdie diens verby is nie. Ons mag nooit weer ontmoet in 'n ontbyt op hierdie aarde nie, maar daar's een ding wat seker is, ons sal ontmoet by 'n Avondmaal, een of ander tyd, in 'n beter Land.

⁷⁵ Wanneer ons dink aan daardie groot Ontmoeting in die lug, wanneer daardie groot tafel gestrek is oor die uitspansels van Ewigheid tot Ewigheid, en al die verlostes van alle eeue om daardie tafel sit, en ons kyk oor die tafel na mekaar, sal daar ongetwyfeld 'n traantjie teen ons wange afloop, hierdie dienste en tye onthou, mekaar se hande skud en dit vashou met broederlike en susterlike liefde. Dan sal die groot Koning

uitkom, alle trane van ons oë afvee, en sê: “Moenie huil nie, kinders, dis alles verby. Gaan in die vreugdes van die Here in wat vir julle voorberei is vanaf die grondlegging van die wêreld.”

⁷⁶ Vader, terwyl dit dag is, terwyl dit—dit arde is, en terwyl ons in tyd-ruimte is, laat ons werk met alles wat in ons is, om elke persoon daar te kry wat ons kan om in daardie groot gemeenskap te sit.

⁷⁷ Seën hierdie manne, hierdie broers, hierdie . . . party van hierdie jongmanne, en ou manne, en hierdie vroue, en hierdie kindertjies, ons bid dat U hulle magtig sal seën met U krag en Teenwoordigheid. Mag hierdie diens groei in een konstante herlewing, van kerk tot kerk. Mag, arm in arm, en hart tot hart, mag ons ons pogings saamsnoer vir die Koninkryk van God, totdat ons Jesus sien. Ons vra dit, in Sy Naam, en tot Sy eer. Amen.

⁷⁸ In die Boek van Matthéüs, die 4de hoofstuk, die 17de vers, lees ons hierdie woorde:

En van toe af het Jesus begin preek, en sê, Bekeer julle, want die koninkryk van die hemele het naby gekom.

⁷⁹ Ek gaan die onderwerp nie, daardie horlosie dophou, die onderwerp van *Van Toe Af*.

⁸⁰ Nou, daar is tye wat ons kan sê: “Van toe af.” Daar’s tye wanneer as ’n jong kind, hierdie predikers hier kon sê: “Ek was by ’n kerk, en,” of: “Ek was buite in die veld,” of: “Ek het die Bybel gelees, en van toe af.”

⁸¹ ’n Klein seuntjie, of ’n ou man, het ons ’n sekere tyd wat iets gebeur, en dan sê ons: “Van toe af.”

⁸² Die seuntjie kan sê: “Jy weet, ek—ek het nooit in my lewe gelieg nie, en eendag het ek ’n mielie-sy sigaret gemaak, en ek het agter die ou vuurskoolsteen uitgegaan, en—en ek het hierdie sigaret gerook, en ’n bietjie koffie geneem, en in my mond gesit sodat Mamma dit nie sou ruik nie. En—en sy het gesê: ‘Junior, jy al gerook?’”

’n Rooi lig! “Moenie lieg nie klein seuntjie, moenie lieg nie.” Gewete: “Moenie lieg nie.”

“Nee, Mamma.” Toe het jy elke grens oorgesteek. “En van toe af, het ek begin lieg.”

⁸³ Dis hoe ons begin, ons moet dit merk van een of ander tyd af, iets gebeur het, en van toe af, het dit dinge verander. Ons het almal daardie soort tye.

⁸⁴ Die onsedelike vrou, wat op straat loop, sy mag gesê het: “Ek was eers so rein soos ’n lelie, en so stralend soos na die reën wanneer die hemelse dou op my geval het, en ek was so rein soos daardie lelie. Ek was uit saam met ’n seun wat ek gedink het ’n heer was. Een aand het hy vir my ’n gedokterde Coke gegee, hy

het my gesoen op 'n manier wat hy my nie moes gesoen het nie. In plaas van om van hom af weg te trek, en hom in die gesig te slaan, en huis toe te gaan, het ek myself in sy arms gegooi, en van toe af," sien, is daar altyd iets: "toe het ek my lewe weggegooi."

⁸⁵ Ek het nou die dag met so 'n vrou gepraat, hulle het haar in 'n psigiatriese saal gehad, ek het ingegaan om vir haar te bid. Hulle het gesê: "Gaan agtertoe." In dwangbaadjies . . . Dis eintlik wat gisteraand sou gewees het. Die visioene het net voortgegaan en daardie mense geroep uit beddens en dinge, maar toe die heerlijkheid van God in daardie gebou geval het, kon ek nie eens meer hoor nie.

⁸⁶ Weet julle hoekom ek daardie predikers soontoe gestuur het? Ek wil hê hierdie gehoor moet weet, en hierdie mense moet weet wanneer ek hier weggaan, dat hulle nie vir my hoef te stuur om vir hulle te bid nie, ek wou hê die mense moet weet dat hierdie diensknegte van God hulle hande op die siekes kan lê. Dit is niks vir een persoon nie, dis ons is 'n groep mense, ons is 'n familie van God.

⁸⁷ In hierdie noodvertrek ingegaan, daar was 'n pragtige jong vrou wat daar gesit het, groot bruin oë, en donker hare. Sy het gelyk asof sy 'n koningin vir enige man se paleis sou wees. Gesê: "Aangename kennis?"

Sy het gesê: "Aangename kennis, Broer Branham?"

⁸⁸ Ek het rondgekyk, en daar was hulle in dwangbuise, en wat skree, en vloek, en 'n vrou wat die bedpan gebruik, en haar gesig daarin afvee, en, verskoon dit, vir, na julle julle ontbyt geëet het, maar net kranksinnigheid. En daar's wat jou geloof het . . . wanneer jy Goddelike genesing preek. Ek het gesê: "Wel, ek weet net nie eers waar om te begin nie."

En die jong dame het gesê: "Ek wens dat jy eers met my wil begin, as jy nie . . ."

Ek het gesê: "Jy's nie 'n pasiënt nie!"

Sy het gesê: "Ja, meneer."

Ek het gesê: "Wel, wat makeer?"

⁸⁹ Sy het gesê: "Mnr. Branham, ek is grootgemaak in 'n Christenhuis, ek is grootgemaak om God te gehoorsaam." Sy het gesê: "Eenkeer het ek uitgegaan saam met 'n seun, my ma en pa het my gewaarsku om nie saam met so 'n seun te gaan nie." Maar gesê: "Hy was oulik, hy het, julle weet, mooi hare gehad."

⁹⁰ En, o, natuurlik, dis—dis alles reg, sekerlik. En ek blameer nie enige vrou, jou beste te lyk, en wat ook al, skoon te wees, en 'n dame nie, dis alles reg. Maar ek haat dit net om iemand hulleself te sien ontsier, hierdie vroue lyk nie eens soos 'n mens nie. Sien? Ek . . . Maar om skoon te lyk, te wees soos 'n dame.

⁹¹ En manne, moenie slordig wees nie, dis nie nederig nie, dis vuil. Sien? Wees skoon, maar moenie probeer, julle weet, dis net, moenie dinge soos *daardie* probeer doen nie. Wees net 'n gewone broer, jy sien, en wees net—net jousef. Ek haat dit om enigiemand te sien wat iets probeer aansit wat hulle nie regtig is nie.

⁹² Verskoon my dat ek hierdie onderwerp 'n oomblik verlaat. Ek was onder in Florida, en iemand het gesê. . . Ek was daaronder om hierdie predikertjie, David, Klein David jare gelede te help. En hy het in 'n verknorsing beland daaronder, en ek het soontoe gegaan om hom te help. So, ons het, die Here het ons 'n groot skare daarbuite gegee, en—en soveel mense, ek kon hulle nie almal besoek nie. So, een van hulle het gesê: “Die Hertogin wil jou sien.”

Ek het gesê: “Die *wie*?” Ek het nog nooit van so 'n naam gehoor nie.

Gesê: “Die Hertogin.”

Ek het gesê: “Wel, wat is dit?”

Gesê: “Dis die vrou wat al hierdie eiendom hierrond besit, sy laat toe dat ons hierdie tent hier sit.”

Ek het gesê: “Wel, kyk net na die honderde siek mense daarbuite, wat my probeer sien, ook, om vir hulle te bid.” Ek het gesê: “Is sy siek?”

Gesê: “Nee, sy wil net 'n rukkietjie met jou praat.”

“O,” het ek gesê: “as ek enige tyd het, laat ek dit spandeer met daardie mense daar, wat dit regtig nodig het.”

⁹³ Wel, hulle het haar agter die trappe van die tent gehad, waar ek afgekom het. Nou, ek—ek—ek hoop ek sê nie enigiets kwaadwillig nie, yslike groot vrou wat daar gestaan het met genoeg juwele aan haar hande om—om 'n sendeling tien keer om die wêreld te borg, wat daar gestaan het. En sy het 'n bril gehad, 'n bril, op 'n stok, en dit uitgehou soos *daardie*.

⁹⁴ Nou, julle weet, en ek weet, dat jy nie deur enige bril gaan kyk soos *daardie*, om enigiets te sien nie. Maar wat was dit? Hoogmoedigheid. Sien? En sy het daardeur gekyk, sy het gesê: “*Is— is— is jy Dr. Branham?*”

Ek het gesê: “Nee, mevrou,” ek het gesê: “ek is Broer Branham.”

Sy het haar arm ver uitgesteek soos *hierdie*, en sy het gesê: “Ek is *verheug* om jou te ontmoet.”

Ek het my hand uitgesteek, en daardie groot, vet hand beetgekry, Ek het gesê: “Kry dit hieronder, sodat ek jou sal ken wanneer ek jou weer sien,” sien, soos daardie. So ek—ek. . .

⁹⁵ Sien, nou, wat was dit? Sy het net iets probeer wees wat sy nie was nie. Wat is jy in elk geval? Ses voet grond, en dis al. Net

'n klein naampie van *Hertogin*, of—of *Doktor*, of—of *Ph.D.*, of *LL.D.*, wat niks met jou te doen het nie, dis jy wat 'n skepsel van tyd op die aarde is. Sien?

⁹⁶ Nou, hierdie jong dame, ek het vir haar gesê: “Wat het gebeur?”

⁹⁷ Sy het gesê: “Wel, 'n seun, hierdie seun het gerook,” en gesê: “hy het my probeer kry om te rook, en ek wou dit nie doen nie.” En gesê: “Een aand het hy vir my 'n stukkie lekkergoed gegee, wat *gedokumenteer* was.” Spaanse Vlieg, julle veearts, of, dokters weet wat dit beteken.

⁹⁸ So, sy het gesê: “Hy het my op die verkeerde pad laat beland.” Sy het gesê: “Toe het ek—ek hierdie lekkergoed geëet, gedink dit was net alles reg.” Sy het gesê: “Ek weet nie wat gebeur het tot die volgende dag nie, en my sedes as 'n jong dame was geruïneer.” En sy het gesê: “Toe het ek gedink: ‘Wat maak dit saak?’ Ek het begin drink.”

⁹⁹ Sy het gesê: “Ek het by die kerk aangesluit, ek het alles gedoen wat ek geweet het om te doen.” En sy het gesê: “Toe het ek uiteindelik 'n tyd lank uitgedien by die Goeie Herder se Huis in die Katolieke inrigting, en ek het by die Katolieke kerk aangesluit, gedink dit sou my help, dit het nie. Toe ek uitgekom het, dieselfde ding gedoen.” Gesê: “Ek was 'n straatvrou, 'n prostituut.”

¹⁰⁰ Gesê: “Ek het gedrink, alkoholies.” En gesê: “Toe, toe ek daarmee opgehou het,” gesê: “het hulle my weer opgetel, en ek het twee jaar in die vroue-gevangenis uitgedien.” En gesê: “Toe ek daar uitgekom het, het ek by 'n ander kerk aangesluit,” en gesê: “het glad nie gehelp nie.” En sy het gesê: “En ek het gehoor van jou dienste, ek het gedink ek sal afkom, en kyk of jy my kan help.”

¹⁰¹ En ek het na haar gekyk, 'n pragtige vrou, en ek het gedink: “Wat? Sou dit nie 'n koningin wees vir een of ander moë evangelis, wat inkom van die veld af, uitgeput, 'n liewe, vrouetjie, wat haar arms om hom sit, sê: ‘Skat, ek weet jy's moeg,’” nie.

¹⁰² Jy weet nie wat dit aan jou doen nie! Ons weet. Wanneer tye moeilik is, is daar niemand wat die aanraking van 'n regte liefdevolle vrou kan vervang nie. Reg. As God 'n man iets beters kon gee, sou Hy dit gedoen het.

¹⁰³ Ek het gedink: “Wat 'n lieflike, ou dingetjie kon sy wees!” Ek het gesê: “Ek wil vir jou iets vra. Het jy nooit in jou lewe, ooit so gevoel dat jy graag 'n man sou wou hê, en klein babatjies wou hê, en wees soos . . .?”

¹⁰⁴ Sy het gesê: “Sekerlik, Mnr. Branham,” het sy gesê: “dit sou die begeerte van my hart wees.” Wel, 'n vrou kan nie so dink en te ver van die lyn af wees nie, julle weet. En sy het gesê: “Maar wie wil my hê?” Sy het gesê: “Ek—ek—ek's . . . Jy net . . . Ek—ek

sou nie eens voor 'n prediker noem, die vuil, gemene dinge wat ek gedoen het nie,” en 'n, tog, jong vrou, miskien twintig.

En ek het gesê: “Wel, kan ons bid?”

En sy het gesê: “Ja.”

Ek het gekniel, ek het gesê: “Ek wil hê jy moet bid, en jy moet vir God vra om jou vir hierdie dinge te vergewe.”

En sy het gesê: “Ek het dit soveel keer gedoen, dit werk nie.”

Ek het gesê: “Wel, probeer dit weer.”

Sy het gekniel en sy het gebid, sy het weer opgestaan, sy het gesê: “Nou, Broer Branham,” het sy gesê: “blaaï ek 'n nuwe bladsy om, vanaand.”

¹⁰⁵ Ek het gesê: “Ja, en blaaï dit weer terug, môre,” sien, het ek gesê: “dit sal nie werk nie.” En sy het gesê. . . Ek het gesê: “Ek wil vir jou iets vra. Jy wil nie daardie dinge doen nie, wil jy, skat?”

En sy het gesê: “Nee, ek wil nie.”

¹⁰⁶ En ek het gesê: “Dit mag so outyds lyk as wat dit kan wees,” maar ek het gesê: “jy mag by elke kerk aansluit, elke Metodis, Baptis, Katolieke, en almal, jy sal dieselfde ding wees.” Ek het gesê: “Dis 'n duiwel!”

¹⁰⁷ Daardie groot, blink oë het opgekyk na my, en sy het gesê: “Mnr. Branham, ek het dit altyd geglo.” Gesê: “Iets het my gedryf om dinge te doen wat ek nie wil doen nie.”

Ek het gesê: “Dis 'n demoon, 'n duiwelse mag.”

En sy het gesê: “Ek het dit altyd geglo.”

So, het ek gesê: “Bid weer.”

¹⁰⁸ Sy het gekniel en gebid. Sy het weer oorkant na my toe gekyk, ek het vir haar gebid, en hande op haar gelê. En so, het sy 'n rukkie daar gebly, en sy het omgekyk, sy het gesê: “Dink jy dis verby?”

Ek het gesê: “Hou net aan bid.”

¹⁰⁹ Wel, sy het nog 'n rukkie gebid, ek het baie tyd met haar geneem, net tot ek die saak afgehandel het. Naderhand het sy die Vuur getref, toe sy het, het sy opgestaan, en daardie oë het verander, sy het gesê: “Iets het gebeur!”

Ek het gesê: “Nou is dit verby. Jy hoef nou by niks aan te sluit nie, Suster.” Sy's getroud en het kinders, drink nie meer nie.

¹¹⁰ Rosella, is jy hier? Rosella Griffith, die alkoholis, sy was iets soos daardie. Hoeveel ken vir Rosella? Baie van julle, sekerlik, Rosella. Daar is jy.

¹¹¹ Van toe af, 'n sekere ding, toe van toe af het dit verander. Dis wat die onsedelike vrou. . . Die dronklap kan sê: “Ek is grootgemaak as 'n geheelonthouer, my mense het nie in drink geglo nie. Maar eenkeer was ek saam met 'n paar seuns, en hulle

het my 'n sissie genoem as ek nie 'n drankie geneem het nie, en ek het my eerste drankie geneem, en van *toe* af. Dis die tyd wat dit begin het.”

112 “Een aand in 'n—in 'n padkafee, een aand geparkeer langs die pad, toe my meisie my 'n drankie gegee het, van toe af het dit begin.”

113 Nuwejaar, blaai hulle 'n nuwe bladsy om, goeie bedoeling, help niks, dit help niks. Ek het altyd my pa sy pruimtabak sien weggooi op—op Nuwejaar, en sê: “Ek sal dit nooit weer kou nie,” en kyk waar hy dit gegooi het, sodat hy dit die volgende dag kon optel, julle sien. En ek het hom sy bottel sien weggooi, en dan kyk wat hy daarmee gedoen het, julle sien. Want jy . . . Bladsye omblaai help niks, daar moet iets aan die binnekant gebeur.

114 Enige dokter sal vir jou sê, as jy iets aan die buitekant aanwend, en die seer genees, aan die buitekant, dit dit net erger sal maak, as dit nie is nie . . . dit moet van binne na buite genees. En dis hoe Christelikheid is, nie by die kerk aansluit, of iets nie, dis genesing aan die *binnekant*, wat uitkom. Jou bekering kom van die binnekant af, die kern, die gees, die lewe.

115 Na die Eerste Wêreldoorlog, baie van julle jong kêrels onthou dit nie, ons ouer manne onthou, ek was net 'n seun, nege jaar oud, maar ek onthou hulle het gesê: “Ons sal nie meer oorloë hê nie,” na die Eerste Wêreldoorlog: “dit is alles afgehandel. Hulle het 'n ding gevind wat *gas* genoem word, en ons—ons kan net nie . . . jy . . . Ons sal nooit in staat wees om—om nog 'n oorlog te oorleef nie, want dis . . . hulle . . . Ons gaan 'n idee maak dat: ‘Ons sal nooit meer oorloë hê nie.’ Dis al. Ons maak 'n permanente besluit.” So, maar hulle het ander oorloë gehad.

116 Hulle—hulle het uiteindelik 'n ding georganiseer wat genoem word die, ek glo dit is die *Volkebond* genoem, “En ons gaan *soveel* soldate uit elke nasie neem, en ons gaan 'n polisiewag hê. En as enigiemand buite orde raak, een van hierdie, *soveel* uit hierdie volk, *soveel* . . . Ons gaan sê: ‘Gaan sit, John!’” Want die nasies is net 'n klomp seuns, net 'n familie, dis al wat dit is, soos 'n huis vir God. “En ons gaan hulle polisiseer, en ons gaan die *Volkebond* hê.” Maar hulle het net soos voorheen oorlog gehad.

117 Nou, het hulle die V.N., maar ons het oorlog net soos voorheen, julle sien, so . . . “Wanneer ons die V.N. vorm en ons kry al die nasies daarin . . . Nou, Rusland is uit, en *hierdie*, en *daardie*.” Sien? Daar's niks van daardie dinge nie. Jy—jy kan nie jou hande daarop sit nie, niks nie.

118 Die jong paartjie, eenkeer was daar 'n jong paartjie, wat sou trou. En die jong paartjie mag gesê het, John en Mary, en hoe goed hulle saam gelewe het, en hulle mag gesê het dat “Ek is . . .”

119 Miskien, miskien neem ek te lank, en hou hierdie diens te lank. Watter tyd moet ons vertrek, Broer? Huh? Watter tyd? O, ek het nie geweet nie. Ons is jammer, Broer. Net 'n paar minute

en ons . . . [’n Broer praat met Broer Branham—Red.] Ja, meneer. Dankie, meneer. Ons het dit nie geweet nie. Ons was veronderstel om teen tienuur uit te wees.

¹²⁰ Laat ons net ’n bietjie verder gaan. Dit was goed en gaaf, totdat daar eenkeer ’n klein, krul-kop verkoopsman ingekom het wat haar van die verkeerde ding oortuig het, en haar huis opgebreek het; van toe af.

¹²¹ Julle sê: “Broer Branham, jy vertel ons vanmôre, van hoeveel dinge wat gebeur, wat plaasvind, en al *hierdie, daardie*, en die *ander*, is daar enigiets wat kan gebeur wat vir Ewig bly staan?” Ja, wanneer ’n man God ontmoet.

¹²² Daar was ’n man met die naam van Abraham, net ’n gewone man, maar eendag het hy God ontmoet, en van toe af is hy vir altyd verander. Hy het *iets* geglo wat hy nie kon sien nie. Toe hy God ontmoet het, is hy verander.

¹²³ Moses, ’n voortvlugtige dienskneg, hy het nie . . . hy was veronderstel om die kinders van Israel te verlos, maar hy het weggehardloop, en hy het nie geweet hoe om dit te doen nie, sy militêre opleiding wou hom dit nie laat doen nie. Maar eendag, het hy God ontmoet, hy was ’n veranderde man. En ’n man God ontmoet, laat dit hom anders optree as wat hy ooit opgetree het. Kan julle julle voorstel ’n, Moses . . .? Hoe belaglik, wanneer jy God ontmoet, wat Dit jou sal laat doen!

Billy, het jy gesê ons het tien minute gehad, omtrent? Tien minute, goed.

¹²⁴ Hoe het dit gemaak . . .? Kyk na Moses. Hier eendag is hy ’n skaapwagter, ’n prins van Egipte, voortvlugtig, aan die agterkant van die woestyn, agter aan die agterkant van die woestyn, wat skape oppas, bang om na Israel toe te gaan, of af te gaan na Egipte, liever, en hier is hy aan die agterkant van die woestyn, die volgende oggend, hier is hy saam met sy vrou wat op ’n muil sit, met ’n kind op haar heup, wangbaarde wat so laag hang, tagtig jaar oud, sy bleskop wat blink, ’n stok in sy hand, hier gaan hy: “Prys God, halleluja,” wat aanstap.

“Waarheen gaan jy, Moses?”

¹²⁵ “Gaan af na Egipte om oor te neem.” ’n Een-man inval. Hoekom? Hy het God ontmoet. Waar hy gevlug het, nou het hy teruggegaan om oor te neem, en hy het dit gedoen, omdat hy God ontmoet het. En van toe af, die brandende bos, was Moses ’n ander karakter, nadat hy God ontmoet het, dis reg.

¹²⁶ Maria, die klein maagd, het nooit ’n vrou gehad wat ’n kind gebaar het, sonder om ’n gemeenskap met ’n man te hê nie, nooit was sy, nooit, in staat om—om ooit in staat te wees om ’n kind te hê sonder natuurlike saad nie, maar sy het God geglo, en voor sy enige lewe gevoel het, of enigiets anders, was die Engel se woord goed genoeg vir haar, sy het die Here ontmoet. Gesê:

“Wees gegroet, Maria, geseënd is jy onder die vroue. Jy gaan ’n Kind hê, sonder om enige man te ken.”

127 Sy het gesê: “Aanskou die diensmaagd van die Here.” En van toe af! Maria het nooit gewag totdat sy seker was nie. Waarom sou ons wag totdat ons seker is? Ons moet ons hand sien reguit kom, ons voet reguit kom, die maagpyn stop, nie sy nie, die Engel van die Here, Sy boodskap was goed genoeg vir haar, sy het begin rondloop, getuig, “Halleluja! Ek gaan die Baba kry, sonder om enige man te ken.” Hoekom? Sy het God ontmoet, dit was die verskil.

128 Petrus, toe hy God ontmoet het, en Jesus aan hom geopenbaar het wie hy was, van toe af was hy ’n apostel.

129 Paulus, die klein haak-neus Jood, sarkasties, op pad daarnatoe met ’n brief in sy sak om al daardie mense te arresteer wat skree en in tale praat. Hy sou hulle in die tronk sit, hy het ’n opdrag van die hoë kerk gehad om dit te doen, maar hy het God ontmoet, en van toe af, o, goeiste, was hy ’n ander man toe hy God ontmoet het.

130 Eenkeer het ’n vuil, stink melaatse by die hek gelê, en Jesus het verby gekom, en hy het gesê: “As U wil, kan U my reinig.” Van daardie tyd af, het hy geen melaatsheid gehad nie. Hoekom? Hy het God ontmoet, dis reg.

131 ’n Onsedelike vrou het God eenkeer ontmoet by die put, sy het vyf mans gehad, en het saam met die sesde gelewe. Hy het haar die einste geheim van haar hart vertel, en van toe af was sy ’n boodskapper van God na die stad, “Kom, sien ’n Man Wat vir my gesê het wat ek gedoen het. Is Dit nie die einste Messias nie?”

132 Wanneer jy God ontmoet, verander dit dinge, van *toe* af verander dit dinge, dit verander beslis. Dit doen dit vir alle mense.

133 Daar was ’n blinde man eenkeer wat God ontmoet het, en van toe af kon hy sien, sekerlik, so gou as wat hy God ontmoet het.

134 Nou, ons het nog baie wat ons kan sê, maar om gou te maak, wil ek een stelling hier maak: Die dood het God eenkeer ontmoet, en dit was nooit weer dieselfde daarna nie. Die duiwel het altyd getwyfel dat Daardie die Seun van God was. Hy het gedink: “As dit Hy was daarbo op die berg, waarom het hy nie ’n wonderwerk voor my gedoen nie?”

135 Toe hy Hom daarnatoe geneem het, en daardie lap om Sy oë gesit het, en Hom op die kop geslaan, en gesê het: “As jy ’n profeet is, as jy die gedagtes van die hart kan onderskei, sê jy nou vir ons wie jou geslaan het, ons sal jou glo,” hulle het gedink: “Sekerlik, dit kan nie God wees nie! Om iemand die baard uit sy gesig te laat uittrek, en sy neus op te trek met dronk spoeg van ’n soldaat, en in sy gesig spoeg, en dit God so wees, en hy wat daar staan en nie ’n Woord daarvoor sê nie?” Gesê: “Dit kan nie God wees nie. Wel,

God sou hom doodslaan!” Sien, hy ken net nie die geaardheid van God nie.

¹³⁶ Baie mense probeer wees: “Ek’s *So-en-so*,” stap uit soos daardie, dis nie God nie. Die pad af, is op. Sien, sien? Jy . . . Sy nederigheid het vir my bewys Hy was God, wat Hy was, nederig, liefdevol.

¹³⁷ Nou, die duiwel het gedink Dit was nie God nie. Kom ons kyk na Hom net soos ons—ons gekyk het. Kyk hoe die dood Hom ontmoet het, en wat met die dood gebeur het.

¹³⁸ “Hoe kan dit God wees, wat ’n man is? Wel, hy is daaronder buite die heilige eg gebore. Sy moeder het waarskynlik daardie baba by Josef gehad, hierdie ou man, vyf-en-veertig jaar oud, en sy sestien. Wel, hy was die vader van vier of vyf kinders, en gaan dan en trou met hierdie jong meisie? Wel, daardie baba is buite die heilige eg gebore.” Dis hoe hulle dit moes verdraai het, dis presies hoe die mense dit geglo het. Gebore onder . . . buite die heilige eg, het hulle dit geglo, ’n buite-egtelike kind. “Hoe kan dit God wees? Dit kan nie God wees nie.”

¹³⁹ So ek sien Hom teen die heuwel opgaan, laat ons—kom ons gaan na Jerusalem toe vir die volgende drie minute, of vyf. Ons praat, ek hoor ’n geluid, kom ons gaan kyk by die venster uit, lig dit op. Ek hoor iets gaan, *stamp, stamp, stamp*, dis ’n ou kruis, wat in die straat opkom. Hy het een kleed op Sy rug gehad, geweef sonder ’n naat.

¹⁴⁰ ’n Gillende skare, ek sien ’n vrou tjie wat voor hardloop, sê: “Wat het Hy gedoen, behalwe om julle siekes te genees, ordentlikes te maak van julle misdadigers? Wat het Hy gedoen, behalwe om vir ons hoop van Lewe te bring?”

’n Groot, growwe hand het haar oor die straat geslaan, gesê: “Sal julle na daardie vrou luister in plaas van julle biskop, julle priester?”

“Wat het Hy gedoen?”

¹⁴¹ Ek kyk na Hom, Hy was klein, daardie kruis wat gesleep het. Ek sien ’n paar klein, rooi kolletjies op die agterkant van Sy kleed, wat Hy oor sy skouer het. Wat is hulle? Op teen die heuwel gaan Hy. Daardie kolle begin groter word, en groter, groter, en naderhand, vloei hulle almal bymekaar in een groot kol, wat nou spat, dis Bloed. Sleep die voetspore uit, soos Hy opkom.

Ek kan die by van die dood sien sê: “Wil jy hê ek moet nou gaan, Satan?”

¹⁴² “Ja, hy—hy, dis nie God nie, hy’s nie eers ’n profeet nie, hy sou dit nie verduur nie, hy sou daardie klomp mense vervloek het as hy ’n profeet was. Dis nie Hy nie, gaan op by, steek hom, anker hom, ons het hom nou.”

¹⁴³ Ek kan daardie by van die dood sien wat om Hom begin neurie, om Hom gons. Broer, enigiemand weet daardie insekte

wat 'n engel het soos 'n by, as dit ooit diep steek, het dit geen engel meer nie. Hy het toe sy engel in die verkeerde vlees gestee, hy het dit in Emmanuel se vlees gestee. Die by van die dood het Hom gestee, die dood het God ontmoet, van toe af, het hy nie enige engel gehad nie. Hy het sy vlees uitgetrek. Hy het sy krag weggeneem. Hy kon nie meer steek nie.

¹⁴⁴ Een met die naam van Paulus, toe hulle 'n—'n plek gebou het, 'n valbyl daar in Rome om sy kop af te kap, het daardie by om hom begin neurie, 'n geraas gemaak, gesê: “O dood, waar is jou engel? Graf, waar is jou oorwinning? Maar God sy dank, Wat ons die oorwinning gee deur ons Here Jesus Christus.”

¹⁴⁵ En toe die dood God ontmoet het, het God die engel uit die dood getrek. Iets het met die dood gebeur toe dit God ontmoet het. En, vandag, wanneer ons hom gaan trotseer, kan die dood gons, maar dit kan nie steek nie, dit het nie 'n engel nie.

Laat ons bid.

¹⁴⁶ Vader, ek is so bly dat die dood nie 'n engel het nie. Dit kan baklei, rondgons, en probeer om ons bang te maak, maar ons kan staan soos Paulus van ouds, ons het daardie selfde ondervinding gehad dat ons uit die dood oorgegaan het, want ons is verberg in 'n liggaam genaamd Jesus Christus, wat die einste engel van die dood daaruit getrek het. So, ons het . . . Die modderige graf kan nie langer die gelowige hou nie, want Hy het weer opgestaan, en soos Hy opgestaan het, staan ons op saam met Hom, want hulle wat dood is in Christus, sal God saam met Hom bring by Sy Koms.

¹⁴⁷ God, as daar iemand hier is vanmôre, wat Christus nog nooit ontmoet het nie, soos ek graag daarvan sou wou gepraat het, mag hulle Hom vanmôre ontmoet, en hulle lewens van nou af verander sal word. Skenk dit, Here.

¹⁴⁸ Nou, wil ons vra dat U hierdie pragtige vroue sal seën, wat ons gehelp het, en hierdie—hierdie instelling van hierdie Metodiste kollege hier, vir hulle hoflikheid om ons hierdie vertrek te gee. God, ek bid dat jong manne wat van hier af kom, ware sendelinge, en manne van God sal wees. Skenk dit, Here. Mag iets gedoen of gesê word wat hulle harte *so* sal draai na God, dat daar regte tweede John Wesleys hier sal uitkom, God. Skenk dit.

¹⁴⁹ Seën die dekane en almal. Seën ons saam. Seën die dienste vanaand, en die dienste wat sal kom. Seën ons predikerbroers hier, en almal wat saam vergader is. En ons sal U prys, deur hierdie, ons tyd, en Ewigheid. Ons vra, in Jesus' Naam. Amen.

¹⁵⁰ Nou, moenie die susters se footjies op die tafel vergeet nie, as julle sal. En God sy met julle, tot ons ontmoet, vanaand. Goed. God seën julle.

61-0415B Van Toe Af
Illinois Wesleyaanse Universiteit
Bloomington, Illinois V.S.A.

AFRIKAANS

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Kopiereg kennisgewing

Alle regte voorbehou. Hierdie boek mag gedruk word op 'n tuisrekenaar vir persoonlike gebruik of om uitgegee te word, gratis, as 'n middle om die Evangelie van Jesus Christus te versprei. Hierdie boek kan nie verkoop word, op groot skaal gereproduseer word, op 'n webtuiste geplaas word, in 'n opsoekstelsel geberg word, vertaal word in ander tale, of gebruik word om fondse in te samel, sonder die uitdruklike geskrewe toestemming van Voice Of God Recordings®, nie.

Vir meer inligting of vir ander beskikbare material, kontak asseblief:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org